

Issale wima, et ta söbb, ja et ta sind
önnistab, enne kui ta sureb.

§. 162. Jakob ütles omma Emmale:
Wata, mo wend Esaw on karwane
Mees ja minna ollen sille; ehk mo Issa
mind wahhest Käega katsub, siis saab
temma sedda Pettust teada, ja minna
sadan ennese peäle Wandumist, ja ei
mitte Önnistust. Temma Emma üt-
les: Tulgo se minno peäle mo poeg, kui
sind ärrawañnutakse; kule agga min-
no Sanna, ja to mulle need Talled.

§. 163. Jakob läks ja toi neid omma
Emma Kähte, ja Rebekka walmistas
neist, nisuggust Roga, kui ta teadis, se
wannan Issaaki Mele pärrast olla.
Sis wöttis ta omma wannema Poja
Esawi kallimad Nided, mis temma ju-
res koddoo ollid, ja panni neid omma no-
rema Poja Jakobbi Selga, ja nende
Talb.

Tallede Nahhad seadis ja temma Kähte
ümber, ja temma Kaela ümber, kus Esaw
karwane ja Jakob sille olli, ja satis tedda
se Roga ja Leiwaga omma Issa jure min-
nema.

§. 164. Jakob tuli sisse Issaaki ju-
re, ja hüdis: Mo Issa! Issaak küs-
sis: Kes sa olled, mo Poeg? Jakob was-
tas omma Emma Öppetust möda: Min-
na ollen so esimenne Poeg Esaw; ma
ollen teinud nenda, kui sa minnale olled
râkinud; nüüd wötra Kähte, istu mahha
ja sö minno Metsa Pinnust, et sinno
Hing mind wötraks önnistada. Issaak
panni immeks, kuidas temma sedda ni
usfinaste olli leidnud? Agga Jakob, kes
ükskord jo olli hakkunud wälletama, teg-
gi sedda Patto senna kõrwa et ta Jum-
mala Nimme kurjaste Suhho wötris,
ja ütles: Jehowa, sinno Jummal on
kudda mo ette lastnud tulla.

§. 165.